

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA.

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.	SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.	Fòra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
A domicili. Es trimestre.....	0'55 »		ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.	Dins Espanya.....	1 any.....
Un any.....	2'60 »	A Ultramar y s' Estrangè.....		3 mesos....	1'00
Per dotzenes.....	0'45 »		1 any.....	3'50	
Núm.º atrassats des 2.º tom....	0'06 »		3 mesos....	1'50	
Id. id. des 1.º tom....	0'07 »		1 any.....	5'00	

UNA PUBILA.

¡Còm que la veja passá quant anava à costura! Era, còm diria un poeta, un angelet baixat del Cèl. Sa séua cara pareixia, per lo finona, una poncella que acaba de sortí de dins es séu badòch, y à dins els séus uys s'hi veyá retratat encara el bell àngel de l'ignocència. ¡Oh! qui se pogués trobá còm tú en aquell temps, ¡qu'heu seria de felis!

Els dies passáren y sa nina se va fé gran, augmentant sa séua hermosura y modèstia; però aquell nin, anomenat Cupido, que tresca el mon cercant còrs que sian es blanch d'els séus tirs, va pará el vòl un dia per demunt ella, y còm el cassadó que tira à sa blanca paloma per matarla, axí va desaparà una setjeta à l'hermosa nina, que li atravessá el còr. En el mateix moment va sentí un trist adios; era l'àngel de l'ignocència que se despedia pera sempre d'ella.

Desde llavònses ja va essè un'altre; desaparegueren aquells sòmits que sa imaginació mos sab pintá tan sòls quant té per compònera à l'ignocència, y se va entreteni en presentarli còses per cèrt de més pòca poesia. Obri els uys en el mon, y se li presenta devant la senhora Mòda, aquella que tants de gastos ocasiona à sa Societat. Li doná una besada, y sa nina agrañida li prometé seguir ses séues indicacions en tot y per tot.

A causa d'ella va variá dins poch temps de tal manera, que descomparegué de demunt ella aquella senzillès que encantava y que tanta hermosura y atractiu li donava.

Son pare, que còm no tenia altre fiya l'estimava més qu'à ses ninetes d'els séus uys, haguera fét qualsevòl sacrifici per darli gust: axí es que no hey va fé contrari quant li va demaná per aná à estodiá à Ciutat, perque, deya ella, que avuy dia s'es menesté, si no vòlen passá per beneytes, sèbre fé punt de ganxet, parlá en termes qu'estigan de mòda, sèbre aquella partida de compliments

que sa mateixa paraula ja diu lo que son *cumpl-y-ment*: sobre tot, deya, que se volia instruhí; y efectivament heu va fé de tal manera y tan aviat heu lográ, qu'à demunt aquella misèria pròpia de una pubila, hey va afegí una *coqueteria* de ses més refinades. Vá aprendre també de posarsè es cabeys de varies maneres, fins y tot sabé aplicá demunt es séu front aquell refran que diu: «per pòca còsa val més no rès,» perque vaitx veure que se posá es cabeys fins à demunt ses cèyes, y supòs que, reconeguent es pòch front (cervell) que tenen la major part d'elles, va dí: «per mostrarnè tan pòch val més que no 'n vejen gens,» y se va tapá es dos ditets que 'n tenia.

No se váren aturá aquí encara es séus adelantos, sinó que se va omplí es cap d'ilusions. Escoltaulè de quina manera s'esplicá amb una amiga séua:

—Fiyeta, estich apurada; tench de fé una elecció de entre tres còses y no sé per quina decidirmè.

—Es un apuro ben hò de sortirnè.

—¿Còm es ara?

—Si fòs jò aviat hauria tayat y cosit.

—¿Y que farías?

—Una còsa molt senzilla: les prendria à totes tres.

—¡Ay! si pogués essè, jò heu faria ben aviat.

—Ydò, prèn sa més bona.

—Es que totes tres son boníssimes.

—¿Còm à mèl?

—Molt més, figurèt que son.....

—¡Que serà axò tan hò! Amollalí.

—Son tres *pollos*, els més elegants qu'hajes vist may; y lo qu'es més, que van bruixats per mí.

—Tòca, tòca; ¡tan-mateix!

—¿Y que tròbes tú que no som jò una *polleta* capás de fé enamorá à qualsevòl *pollo* per elegant que sia? ¿O no m'has miradà bé? Maldement m'estiga lleitx es dirhò, crech que s'en passetjan pòques que me pugan embrutá sa retxa.

(Heu creym; perque quant s'art va posá sa mà à demunt ella, esborrá sa retxa que feya. y per lo mateix, es mal de fé s'embru'arley.)

—No heu dich per axò, tonta.

—Ydò, sí; se mòren d'amó per mí, y jò cansada de tant de veurerlòs pena, me vuy decidí per un d'ells, y els altres ne cercarán un'altre si es que me pugan olviadà, ¡tant m'estiman!...

—No passes pena per axò; no crech que los hajam d'aná à consolá.

—¿Quin triaries?

—Que t'he de dí, fiyeta, si no los conech.

—Un es metge y els altres dos missès.

—Ja mos posariam saya y tot, si ell embolicavam un d'aquests estornells, ¿eh?

—¡Ja 's de rahó! Mira, tú, que per lo que puga vení, m'he posat parfalans, manta amb vèl y puputs; y axí es bot no es tan mal de doná perque una hey va per graus y la gent no hey té tant que dí.

—Jò crech que te convé més un d'els missès, perque tròp que tú tens moltes disposicions per aquesta carrera y podries ajudá à n'es téu señó, perque sempre he sentit à dí «que sab més un ase y un missè, qu'un missè totsòl,» y amb més rahó no essent tú cap ase ni somera.

—Gracies. ¿Y quin d'els dos?

—Es qui t'agrat més.

—Es que, còm t'he dit, tots dcs me agradan à més no porè, y des metge que no 'n dich rès.

—Ja veitx que tú vòls essè metgessa.

—Tots tres me farían dí sí; però no me puch casá més qu'amb un: si no més, fòs per tení relacions, encara no me vendria à un pa de llesques, perque no se deverteix més may una jove que quant té molts d'enamorats.

—No deuen havè passat ses atxes tan envant, que ja parreu de casá.

—Es que ses mateixes ganes que 'n tench m'ho fan dí.

—Y no los tròbes cap defectet?

—Es nòm es un pòch.....

—¿Que 'l tenen lleitx ferm?

—No; però tròp que Anita amb Pere, ó Andreu, ó altres nòm per l'estil, no farían bona gavella, perque tú mateixa veus qu'Anita es tan poèlich, y aquests altres.....

—Ell no son despreciables.

—Còm essè despreciables, no; però,

veus, Emilio, Eusebio, Arturo y altres nòms còm aquests, ¡son tan dolços!

—Bòno, tampòch no has de cèndra amb so sedás tan prim, perque no fós còsa que si comenses à trià, trià, quant vulgues fermá no hey síes à temps.

—¡Vòls te fé prendre!

—Axò te dich: ¿que no sabs aquella cansó que diu:

Ma-mare, casá, casá,
Qu' es partits no vénen sempre.
Quant s' escudella es calenta
No deixarla refredá.

—Es vè; però axò se diu per aquelles veyardes que ningú nat los ha dit *còm va hermano*, però no per una *polleta* còm jo que ne té tants còm vòl y bòn.

—Diguès: ¿y deus tení una partida de cartes totes orlades, lletra de primera, y versos entra y entra?

—Rès de axò. Sòls no conech sa séua lletra.

—¿Vòl dí sempre li pegau conversant?

—Tampòch.

—¿Amb seïes?

—Méno. ¡Jesus! No síes pesada.

—Ydò, ¿còm sabs que te vòlen? ¿que se son servits de qualque matrimoniera?

—No. ¡Ja heu els coriosa!

—Qui heu entén à n'axò, ni t'han escrit, ni t'ho han dit de paraula, ni per seïes, ni t'ho han enviat à dí; ¿còm es axò?

—Ja t'ho diré.

—Diguès.

—Un dia que jò me passetjava per una festa de carré, me véren, y va essè lo mateix que quant acòstan un iman à un ferro. Ja foren partits à corremà à darrera, xarrant ells amb ells; però no vaitx porè entendre cap paraula, encara que badava un pain d'oreya (¡redaman-tíssima, quines recades hey deuen porè penjá!) però supòs que devian dí: «Axò es una monada!» «¡Axò es un salero!» (era lo qu'haviam de menesté ara que sa sal va tan barato;) «¡quin ayre!» y altres còses pròpis de joves enamorats.

—Axò son unes còses qu' à mí no m'agradan massa.

—¿Per que?

—Perque, ¡que vòls que te diga! axò de *monada* es una paraula forastera que vòl dí moneyada, y nòltros, à una caricatura d'aqueixes ridícoles que fan pò, los deym moneòts, y tròp que no hey ha molt d' una còsa à s'altre. Llavò *salero* també es una paraula forastera que vòl dí salé, y ja sabs que Judes.... Y allò d' *ayre* es una còsa jaujera, y dí jaujera à una atlòta.... vamos: no m'agrada.

—Ja, ja, ja, ja,.... que pot fé s'ignorància à demunt una persona.

—Ja los darás es dit à n'aquests ignorants.

—Ydò, còm deya, es rendu de ses séues peljades era còm una veu que me parlava à dins es cò.

—«Amors de festes de carré es milló no val un doblé.» Mira quin día t'ho

dich, tú te penses qu' heu feyan tot per tú y tal vegada sòls no te veyan.

—Es que me donavan pròves; no te pensis que jò parli axí, al ayre.

—¿Que te regalaren ses avellanes?

—Una còsa milló.

—¿Dulces?

—Més, molt més, dòna. Una miradeta de coua d'uy, que va essè més dolça per mí que qualsevòl caramèllo.

—¿Y tú los degueres torná es jornal? ¿eh?

—Ganes no m' en faltavan, però vaitx volè fé un poch de comèdia baixant els uys y tornant un poch vermeya, encara que l' tornarhí me va costá es fé sa rabieta y tot.

—¿Y que no t'havíes pintat ses galtes que vares havè de fé sa rabieta per torná vermeya?

—Calla: axò no heu diuen.

—Heu degueres fé per tirarlós un poch de pubu.

—Ja s' de rahó.

—Però per lo vist va essè còm que tirarló à dins un alga.

—¿Per que?

—*Si te he visto no me acuerdo.*

—T'equivòques. Sé cèrt que pensan amb mí.

—¿Còm heu sabs?

—Es cò m' ho diu y es cò no ment.

—Un que cerca pòrchs ses oreyes li gruan.

—Hagueres pogut fé una comparansa un poch més fina.

—Fina ó no fina, axí ha sortit.

—Y axí jò també sortiré perque m' en vaitx, que ja están per mí.

—Aturèt, qu' abans de fogí te vuy contá un pas que succehí à un' atlòta, que còm tú, feya castells al ayre y podrás prendre llum de na Pintora.

—¿Y que li succehí?

—Escoltèm: aquesta jove ó *polleta*, digalí lo que vulgues, se va creure, còm tú, qu' un parey d' estodians la volían sense qu' ells heu sabessen. No sé si los havia vists passá per devant ca-séua y ja se va creure que passavan per ella y no poguent agontá d'alegría, va aná à contarhó à una amiga séua, y aquesta totduna aná à portá es platet à n'aquells estodians; ¿y que diríes que li féren? se pactaren, y es día que s' en havian de torná à estudiá, un qu' era un poch conegut de la casa s' li presentá amb excuses de despedirsè, y quant s' en tornava, ella qu' era un poch educada, la acompanyá fins à n'es portal, y totduna qu' obrí sa pòrta comparegueren els altres.

—¿Y que li digueren?

—¿Que li digueren? Escotalós:

«Jò, va dí un després d' haverla saludada, atenguent à sa amistat que tench à n'aquest (señalant à n'es que se despedía) y suposat que vostè no sab quin de nòltros prendre, desitjaría que l' elegís per *novio*, perque jò no vuy serví d' *estorbo* à un amich méu.»

«Jò li dich lo mateix, (va dí s'altre.)»
«Ah; no, jò me retir; preniulè vòltros, qu' à mí me basta que vòltros hey siau per mitx, per no volerhí rès.»

—¿Y ella que li feya? (va dí sa pubila.)

—Va romandre més vermeya qu' un pebre de cirereta, sense que tengués necessidat de fé sa rabieta; y enganada còm aquella d' aquell *bodegon* qu' uns estodians se bereyavan per pagarla y la me dexaren en planto.

—¿Vòl dí se va romandre sense cap?

—Ell encara no pará aquí, sinó que ccomparagué un altre estudiant, qu' un temps la marruquetjava, y que la deixá perque va sèbre qu' era tan enamoradisa, y vulgues no vulgues, li volía fé doná un ratrato que tenia séu. Pensa si devia está empagahida devant de tots.

—¡Pòbre atlòta! Ja heu son dolents ets hòms.

—Ja heu veus. ¿Còm t' ha agradat es frit?

—Bòno, però...

—Però.... ¿Mira si lo téu es una còsa parescuda, y preparèt tal vòlta per un pas per l' estil, ó més farest, perqu' amb aquesta gent el dimòni no hey té rès que fé.

—Gracies per s' avís.

—Aprofitatèn.

—Adiós.

—Dios.

¿Que li has trobat, lectó? Axò es lo que succeheix à moltes que quant son nines, son molt hermosetes, per sa sencillès y naturalidat que se veu à demunt elles; però quant sa vanidat los entrá, s' inflan més qu' un globo y se creuen essè tot lo mon fentsè despreciables y afeant sa séua hermosura amb mil potingos y altres herbes.

V.

CONVÈRSA DEL TEMPS.

(DUES AMIGUES.)

—¿Vens à n'es ball?—No fuyeta, No'n parles més de ballá; No pas plé de respirá Tan sofocada y estreta.

—Jesus! ets molt delicada.

—Per aquestes còses, sí; M'agrada les deü sentí Dins els llansòls ben tapada.

—Vina y te divertirás..

—T'enganes, bona María. Jò vaitx ballá cada día A molts, y ningú en fa cas.

Veitx qu' aquest mon es un ball Ahont tots hey feym gran papé; Sinó mira aquell que té Molts d' infants y pòch treball.

¡Pensa aquest si deù ballá
Lancers y rigodon.
Quant s' en vá à colgá dejorn
Sense òli, carbó, ni pa!

No parlèm d' aquella dòna
Que quant s' hòmo arriba gat
Se tròba amb so cap xapat
Y sa bossa que no s'ona.

Aquesta deù ballá bé
Valsos, polques y mazurques,
Amb s' hòmo mones y turques,
Que tot l' any desfressat té

¿Y els que tenen *colonials*?
¿O aquell que tot quant té, deù?
¿O aquell que cesant se vèu?...
¡Ballan *galòps* infernals!!

—¡Ah!—No t' en admires no!
Jò veïx tot l' any un bordell!
Hòmos desfressats en pell
D' auveya y mans de lleó.

Que moltes t' en mostraria
De castes de desfressats!
Bònès cares, còrs nafrats
Y... ja may acabaria.

Ja que cau bé, Marieta,
Jò un consey te vuy doná:
Prefereix més qu' es ballá
Gordá sa téua caseta.

Que còm pròu haurás ballat
Y molt t' haurás divertida,
Quant s' acab la téua vida
¿Amb axó que haurás goñat?

UNA SEUVATGINA.

XEREMIADES.

Don Juan Lluís Estelrich, el simpàtic *poeta* (maldament no vulga) mos hā obsequiat amb un tom de poesies qu' acaba de publicá. Li agraphim es bòn rato qu' hem passat lletgintlès; y en franquesa devèm havè de manifestarli un defecte que té.

Aquest defecte consisteix en qu' es massa curt y no basta per una panxada. Bé; qu' ell mateix mos diu amb so títol que son *primicias*, lo qual mos fá esperansá que de tan bòn fruyt prest n' estimè a la plena y llavò mos ne donará a balquena.

Fer fé les onze ha anat molt bé, però desitjam que mos convidi a diná a sa mateixa taula perqu' amb aquest fé boca s' ha desxondit sa gana d' una manera que no era d' esperá. Venga prest un altre tom d' aquesta casta de *primicias* y qu' en llòch de tení 130 pàgines en tenga 1,300.

* *

Haventmós obsequiat Don M. Enrich Lladó, cònsul de sa República argentina, amb un ecsempiá de sa *Reseña Estadístico-Geográfica* d' aquell país, y su-

plícat que 'l tenguèm a disposició del públich a sa Redacció d' aquest Setmanari, heu feym avinent a tots aquells que desitjan enterarsè d' els datos que conté dita reseña.

Donám les gracies a dit Sr. Cònsul per havermós fet coneixe sa prosperidat qu' ha desarrollat aquella terra hermosa d' Amèrica d' uns quants anys en aquesta part. Dona sa coincidència de que varios Redactós d' aquest Setmanari l' estiman per haverhí estat y viscut molts anys algun individu de sa séua familia y posehí nòtes per éll recohides referents a ses còstums y geografia d' una part d' aquell territori verge.

* *

¡Mirau; qui heu creuria!

Santa Margalida y Sant Antòni, que fonch el 17 passat, tengueren gròsses y ridícules desavenències. ¡Qui heu havia de dí! ¡Dos Sants tan gròssos!

D' aquestes resultes hey ha moltes families desunides a una vila forana de Mallorca.

¡No cregueu! Tot es no rès. No puja un grell d' òu. ¡Còses de Sants!

Però es una llástima que per aquest no rès, aquella vila que podria essè un paradís de riayes haja d' está condemnada a essè una colecció de cares sèries y mal humorades; y axó es una mala vista per qualsevòl forasté qu' hey vulga aná y durhí doblés.

Si Santa Margalida tengués més respecte a María, aquesta seria bònna per comensá sa compostura; a fi de que 'n torná passá per aquella vila el bõ de Sant Antòni, vésem un caramull d' a ferrades p' es còll.

* *

—¿Y aquestes mòles, y ròdes, y maquinaria que s' en dú es carril per amunt, perque son?

—Per una màquina de moviment continuu qu' ha inventada un *quidam* que se vòl fé rich y célebre.

—¡Oh, pobret! Posaria messions que deu essè pagès, perque si fos ciutadà estaria ben aconseyat.

—Pagès es, y ben pagès.

—També asseguraria que deu tení pòques lletres, perque si hagués lletgit mecànica veuria qu' axó qu' ell vòl es impossible.

—L' endevinas.

—També diria qu' es fadrí, perque si tengués dòna, no li dexaria malgastá lo que poseyeix en còses aventurades.

—Fadrí y més que fadrí, fadrinarò.

—Si es axí, rès estrañy. Se coneix qu' aquest hòmo encarà fá fésta tres dies passat Nadal qu' es el día d' els Innocents.

* *

Si passau p' es carré de Sant Miquèl en sa nit, anau alèrta a romprer-vòs es bautisme amb devés sètz caramulls de

pedres que no están encotonades qu' hey ha per demunt ses aceres escampats en sá y en llá.

S' Ajuntament que tan cuyda de fé posá fanalet a n' els vecins que tengan precisió de deixá un botilet defòra de ca-séua, pareix que se considera dispensat de posarnè, quant aquestes pedres per gròsses y fortes que sian han de servi per empedregá es carré.

Deym axó perqu' es fanalèt que pòsa a n' es carré d' en Rubí y un altre que sòl está apagat devòra es carré d' en Carrió no pòden may per més que vulgan fé llum a tots es sètz munts escampats per dins es de Sant Miquèl.

¿Será axó perque es breveròls municipals no fan mal a ningú? No heu sabèm; però veym que d' allá ahont hauriam de prendre llum, prenim fum.

RETRATO DE S'AVARO.

Còbra, calla y a dins sa caixa,
Lo que replega tot vá;
Tancant fort, diu amb veu baixa:
Bé heu tròba, qui bé heu posá.

Está sempre molt alèrta
Y de quant veu desconfia,
Recordant de nit y día
¡Que qui pensa mal, acèrta!

Amb pòques persones tracta
Y quant ell més atresdra
Moltes més misèries plòra
Y, ojo al cristo que es de plata.

S' interés, sa plata y s' ò,
Li encalenteixen sa tésta:
Si li demanan, contesta:
Que mos hereus, primé jo.

Grans manies d' adquirí
Dins es séu còr sempre están;
Es ben cèrt aquell refran
Qui més te, més vòl tení.

Sa sèt arriba a n' es colmo
Y es tresò ja esclau lo té,
Volè que gast un doblé
Es pedir peras al olmo.

El tròba es cantet des gall
Passant a ses unses llista
Perque del amo sa vista
Mos diu qu' engreixa es cavall.

Encès d' avaricia en fòch
Rès per ell li pareix massa
No vèu que qui molt abassa
De segú qu' estrehy molt pòch.

Ja s'apariència l'apura,
De rès, rès, se vol fiá,
Fins y tot s'ombra que fá
Qu'es un lladre se figura.

Pensatiu modorro y flach
Es séu tresò à la fi el mata:
En aquesta vida ingrata
S'avaricia romp es sach.

UN ESTUDIANT LLUCHMAJORÉ.

COVERBOS.

Un d'es dies que ses fragates estavan fondetjades dins es nòstro pòrt, un pagès y un ciutadá tengueren sa siguent conversa:

—L'amo: ¿no vos pareix, que en aquesta escuadra no hey ha cap *monitor*? (digué es ciutadá.)

—Per ventura el tenen à bordo, (contestá es pagès.)

Històrich.

*
**

—¿Has vist ses fragates, Tomasa?

—Jò, si; ¿y tú?

—He tengut feynes y no hey he pogut aná. ¿Y còm t'agradaren?

—Pst.... Creya qu'els inglesos eran altre còsa. Son molt russos.

—¿Y perque dius axò?

—Perque quant passava per devant els *majós* los saludava y no contestavan.

—No deuen entendre es mallorquí.

—¿Ey... blèda! jò'ls he saludava en forasté.

*
**

Se conta qu'à una vila hey havia dos partits qu'anavan tan envinagrats, que de resultes cada día succehian mòrts ó ferits. Es Govern superió, per reprimí aquells escàndols, hey enviá tròpa amb unes ordres ben estirades. Els *majós* d'aquesta tròpa cada vespre feyan posá centinèl-les à ses afòres de la vila perque dassan avis quant veurían fressa.

Un vespre una comitiva de gent s'en duya un difunt cap al cementèri; y sa centinèl-la que guardava en aquell camí, pensant qu'era un alboròt, per complí en sa consigna que tenia, los digué en alta veu:

—¿Quien vive!!

Aquella pòbre gent atolondrada no sabia que fersè y el cap derré uns quants (es qui sabian rompre més es castellá) digueren amb tota sa fòrsa:

—¿Un muerto!!

Es soldat, que diuen si era mallorquí, contestá:

—¿Que 'l s'en dugan!!

*
**

Hey havia un taverné poch escrupulós, que batiant es ví y confirmant

s'aygordent, havia replegats alguns doblés, y amb ells, comprá un aset. Un día quant venia de du dos cortins de ví d'una casa de camp, tengué que passá un riu: còm corria molt gròs no gosá envestí qualcant, y feu passá s'ase endevant; però es riu li goñá y el s'en dugué cap avall.

Quant aquell homo va veure que ja podia dí adios à s'ase per à sempre, esclamá:

—¿Adios *burriquillo*; amb aygo et vaitx comprá, y amb aygo t'he perdut!!

*
**

Una dòna qu'anava dins un carruatge cap à Son Sèrra, repará que quant foren per sa còsta de Son Pisá, es cavall anava voltant d'una part à s'altre d'es camí; y se girá à n'es carrilé, diguentli:

—¿No veys qu'aquest cavall fá ésses?

—¿Y axò que no l'he enviat may à escòla!.... (contestá tot rebent es carrilé.)

*
**

Preguntant un homo à un altre, perque era qu'els homos petits solían essè més valents, li contestá:

—Perque ténen méns que gordá.

*
**

Un subjècte moit dormidó, deya:

—¿A n'el qui va inventá es llit, haurían de *ajèurerli* una estatua!

EPIGRAMES.

Una dòna se queixava
Al Jutge Municipal
De que s'hòmo l'atupava,
Y li feya molt de mal.
—Es vé qu'amb so mocadó,
Li he pegat quatre esclafits.
—Ho tenga en conta, señó;
S'hòmo s'amoca amb sos dits.

Un hòmo molt brut un día
Se volia desfressá,
Y un altre que 'l conexía
Aquest consej li va dá:
«Si tú te rentas sa cara,
Y, à més, te fás pentiná,
T'assegur que.... ni ta-mara,
Qu'ets tú, se sospitará.»

MESTRE GRINOS.

CRIDA.

CALENDARI DE L' IGNORANCIA.

Se fá present à tothòm y à tota persona que no tenga encara el pronòstich de L' IGNORANCIA que ja'n quedan pòchs etsemplars, y que vajan à comprarlo abans de que s'acopian.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Quant més nòu es un peraygo millò es.

SEMBLANSES.—1. En que no tenen més qu'un uy.
2. En que fa punta.
3. En que son molts.
4. En que fan mal.

TRIANGUL....—Galleta-Gallet-Gallé-Gall-Ga-G.

XARADA....—Mar-mu-lá.

CAVILACIÓ....—Pascual.

FUGA.....—Cadascú grata ahont més li pica.

ENDEVINAYA.—Un tinté.

GEROGLIFICH.

Aba N Ays

P I X AILA

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assemblan ses pareyes à ses figures?
2. ¿Y ses figures à ses beates?
3. ¿Y ses figures à n'es tòrts?
4. ¿Y ses figures à n'es pòbres?

XARADA

Un animal casolá
Mos serveix per sa *primera*;
Es dos que li vé à derrerca
Naix à un campaná;
Dins s'escala des cantá
Podèm trobá sa *tercera*;
Es tot dins una sopera
¿Sabeu quina planta fá!!

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

A M P C S

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE CONSONANTS.

è . o . o è . è . a . u . ia

PANCHO PANCHITO PANCHOTE.

ENDEVINAYA.

Sense mans, cames ni cap,
Per tot afín, per tot tresch,
Y en que no sé lo que 'm pesch
M'entén pròu aquell que sap;
Moltes faltetes destap,
Don pena, don alegría;
Hey ha qui per mí daría
Tot quant té, y altres no rès.
¿Vostè qu'es un hòmo entès
Qui som no endevinaría?

UN PETISCURRIS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Un *tabasqueño*:—Lo séu ha mestá corretgei abans de podé aná.

Un *rondayé*:—Ja está corretgida sa falta que anomena.

A *varios*:—Els que sollicitan entrá sòcis de LA JOVE IGNORANCIA han de fé ses sollicituts en mallorquí, d'altre manera no pòden essé ateses.

2 FEBRÉ DE 1884

Estampa d'En Pere J. Gelabert.